

Slzy stékaly po tváři, zanechávaly po sobě vlhkou cestu. Nikdo si slz nevšímal, nikdo je nesetřel. Škytavý nádech porušil ticho sešeřelé místnosti. Ruce se přitiskly na oči, vlhkost se částečně přenesla na dlaně. Copak pro nikoho nic neznamená? Oči se zalily novým přívalem slz. Vůbec pro nikoho nic neznamená? Ruce odkryly ztrápené oči.

Slzy přetekly víčka a skanuly po mokré cestičce z tváře. Ne, vůbec pro nikoho. Neustálé řinutí slz doplnilo škytání. Bolest hlavy se zvyšovala s každou proplakanou minutou, stala se nesnesitelnou. Copak slzy nemají přinést úlevu?

Ruka setřela slzy, už nebude plakat.

Nic neznamenat – to by se dalo snést, ale být přítěží... být přítěží je nesnesitelné.

Neznamenat pro nikoho nic, pro své bližní být jen zátěží, která jim otravuje život. Být předmětem, který je neustále přítomen, ale je jen živen, stále přítomen, toužící po citech. City dávající, nic nedostávající.

Slzy se znovu roztekly. Copak nikdy neustanou?

Pro nikoho nic nebýt, znamenat jen nepříjemnosti, když se dovolí projevit vlastní vůle, vlastní pochybnosti, tolik odlišné od vůle jiných. Stát se tím, na koho jsou všichni naštváni, být příčinou hněvu. Tak nesnesitelné! Slzy už smáčely příkrývku.

Jak vyřešit neustálé problémy, které přináší ostatním existence věci? Jak zbavit ostatní vzteku a nenávisti, který způsobuje?

Zemřít... Zabít se...

„Potlemský! Kde jsi, takovou dobu jsi to nebral. Co je s tebou?“ pištěla hystericky Petra, šéfova sekretářka.

„Mám dovolenou, můžu bejt kde chci,“ odpověděl utahaně do sluchátka, za prohrábnutí přerostlých vlasů.

„Ty sis neposlech záznamník? Ne, že se vůbec ptám. Máš zrušenou dovolenou, Adamský leží v nemocnici, ostatní maj plno práce.“

Že by zabili Alana? Blbost, říkala přece, že leží v nemocnici. Mrtvolý ležej v márnici. „Co mu je?“ skočil do vysvětlování, proč musí do práce.

„A tak jsi... Co?“ zabreptla vyjeveně.

„Co je Adamskýmu,“ vysvětlovat trpělivě telefonnímu sluchátku.

„Slepák. Tak teda – dostav se na...“ Zmetek jeden, takhle podle se ulívat, určitě mu schválně přerušil jeho dovolenou! „Máš to?“ přepadla ho Petra nesoustředěně.

„Jo, jasně.“ Na zřetování uklidňovacíma práškama se asi nedostane do nemocnice co?

Dveře se otevřely. Zápach hniloby ho udeřil do nosu. „Detektiv Potlemský,“ představil se policistovi – dveřníkovi, oznam mu strčil až pod nos. Policista ustoupil, Denis stoupil dovnitř. Krev a těla nemohla narušit jeho lhostejnost. Tak utahaný...

„Když se vrátila slečna Hnědá z pracovní cesty domů, objevila své rodiče a starší sestru. Ihned nás zavolala,“ dokončil policista seznámení se situací.

„Kde je?“

„V kuchyni. Tam tudy.“ Denis se vydal naznačovanou cestou, došel do kuchyně. Žena v černém kostýmku seděla u stolu, bledá, uplakané vytřeštěné oči upírala do plné sklenice. Je hezká, usoudil podle profilu.

„Dobrý den, jsem...“ zvedla hlavu. Zatímco dokončoval obvyklé oznamovací řeči, prohlížel si tvář, která se na něj otočila, když promluvil. Krásná.

„Já...já je milovala, kdo to jen mohl udělat?“ vykoktala plačtivě, oči zabodnuté do desky stolu.

Přesně, kdo mohl, tak krásné stvoření trápit? „Povězte mi přesně, jak jste objevila svoji rodinu.“

„Přiletěla jsem z Tokia... ze služební cesty. Vzala jsem si taxík, tam jsem usnula. Víím, že než jsem usnula, moji poslední myšlenkou bylo, jak se těším domů!“ zaúpěla, vyprávění přerušil záchvat pláče. Brzy se ovládla a pokračovala. „Taxík zastavil, zaplatila jsem,“ vyprávěla přerývavě rozklepaným hlasem, „šla jsem domů, po cestičce, táta sekal. Vííte, bydlím u rodičů, protože často cestuji. Málokdy jsem doma, vlastní byt je zbytečnost – říkávala matka.“

„A proč tu bydlí vaše sestra?“ zeptal se, zatímco se odmlčela. Jak jí to slušelo i přes její utrpení. Je tak statečná.

„Rozešla se s přítelem.“

„Jeho jméno?“

„Nevzpomínám si, ona měla tolik přátel... víte jak to myslím,“ na chvíli se modré oči obrátily na něj, ale pak opět stočila zrak na desku stolu.

„Nevadí, zjistíme si to,“ uklidňoval strach, který v ní spatřil.

„Byla krásná a úspěšná,“ v hlase jí zaznívala stopa hrdosti, „spisovatelka, moc úspěšná, ale přesto jsem ji občas půjčila peníze, aby mohla plně rozvíjet svůj um a pak se mi to vyplatilo, když jsme zjistili, jaký má úspěch!“

„Na chvíli žila tedy s rodiči a s vámi.“

„Ano,“ pochopila, kam míří, začala popisovat neblahý nález. „Otevřela jsem, říkala jsem si co to tak smrdí a pak jsem je uviděla!“ hlas utanul v pláči. Hlavu složila do rukou.

„Já je milovala!“ vykřikla. „Já je milovala! A oni...“ hlas opět umkl. „Máma doktorka, táta inženýr, tak chytrí a nadšení svou prací,“ její hlas začínal zesilovat, „všichni je měli rádi! Proč museli zemřít oni? Proč jsem raději nezemřela já? Já jsem ostudou rodiny!“

„Slečno, uklidněte se. Zjistíme, kdo to provedl vaší rodině,“ použil obvyklou uklidňovací větu a jako bonus přidal chlapský uklidňující dotek na rameno. To máš holka za to, jak dobře to zvládáš.

„Detektiv Potlemský, potřebuji Vám, slečno, položit doplňující otázky.“ Proč má je takový divný pocit?

„Dobře,“ odpověděl tichý neprůbojný hlásek.

„Můžu se u Vás stavit v půl páté? Vyhovuje Vám to?“

„Ano.“

„Tak tedy v půl páté. Zatím nashle.“

„Počkejte, přestěhovala jsem se.“

Zatímco si psal adresu, šťastně se usmíval. „Tak zatím nashle.“

„Nashle.“ Položil sluchátko a oddechl si. Už ví, proč má ten divný pocit. Dohodl si rande se zainteresovanou na zločinu. Sakra, co to děláš? Ptal se stropu. Sklonil hlavu. Nedělá nic protizákonného, tedy dokud mu na to nepřijdou.

Pomůže jí, ona za nic nemůže. Nezpůsobila smrt své rodiny.

„Nevadilo by Vám, kdybychom se šli projít?“ zeptal se hned, jak otevřela dveře, ani pozdravit nestihl. „Projít?“ nakrčila nechápavě obočí.

„No ano, procházka Vám udělá dobře. Na otázky je pořád času dost.“ Pokrčila rameny, chmátla pro klíče, natáhla na sebe kabát a vydala se za ním.

„Kam půjdeme?“ zeptala bez zájmu. „Co takhle kolem řeky?“ navrhl.

„Proč ne,“ odpověděla bezvýrazně.

Tiše šli vedle sebe, oči zabodnuté do cesty před nimi.

Denis porušil první ticho. „Jak se Vám daří?“

Ironicky se zasmála, pohlédla mu do tváře. „Jak se Vám asi může dařit, když Vám vyvraždili rodinu a stále přemýšlíte proč museli zemřít.“ Oči se opět zapíchly do cesty.

Dobře, tohle nebyla nejlepší otázka na začátek, říkal si, zatímco pozoroval její profil. Prostě krásná. Měl by ji nechat na pokoji, ale nedokáže to. On ji potřebuje.

„Už je čas na otázky?“ zeptala se tiše.

„Ano už jsem si utřídil, na co se Vás chci zeptat.“

„Je to tu malé, ale pořád lepší než abych zůstávala tam...“

„Ano, změna prostředí Vám udělá jen dobře.“

„Tak tedy,“ přisedla ke kuchyňskému stolu. Hleděli si do očí přes páru stoupajících z horké kávy. Situace se opakuje, co holka? Sedíme si tu takhle naproti, jen mrtvolu tu nesmrděj. Měl by ses stydět, napomenul se v duchu. Je to holka, se kterou budeš chodit.

„Nenapadá Vás žádný důvod, proč by je chtěl někdo zabít?“ položil konečně otázku.

„Ne, už se mě nějaký policista ptal.“ Výtky v jejím hlase si nevšímal.

„Už něco máš?“ zeptal se šéf.

„Ne,“ Denis si zajel rukama do vlasů. Koukal se na fotografie z místa činu. Kdo vás zabil? Nepřehlédli jsme nějaký stopy? Kdyby odhalil vraha, možná by to zmírnilo pocit její nesmyslné viny.

„Odkládáte případ pro nedostatek důkazů.“ Opakovala hluše.

„Ano, je mi líto,“ nepozvala ho dovnitř, jako kdyby tušila špatnou zprávu.

„Ne, to nejde!“ práskla mu dveřmi přímo před nosem.

Tak tohle je konec Potlemský, pomyslel si Denis smutně.

Věra odsunula ruku držící ji kolem pasu, odhrnula přikrývku, tiše položila nohy na koberec, opatrně se zvedla, potmě se vydala do kuchyně. Přivítalo ji namodralé světlo sporákových hodin. Vzala minerálku z kuchyňského stolu, vyndala skleničku ze skříně a s tichým zasyčením otevřela láhev. Voda se šploucháním plnila skleničku. Opřela se o desku, se skleničkou v ruce pozorovala temnou oblohu za oknem.

Miluje ji. A ona miluje jeho. Šťastně se usmála a usrkla ze skleničky.

Konečně našla odpuštění.

Poloplnou skleničku položila zpátky na pult. Tiše se vydala nazpět do své postele. Denisovu ruku si vrátila na bok, přikryla se a šťastně se usmála.

Zamračila se, vzpomínky na ni zaútočily.

Její rodiče měli víc rádi Marii. Úspěšná spisovatelka, vše umí, vše dokáže. Ta ještě něco dokáže. Samozřejmě jí nikdy neřekli, že mají Marušku radši, ale ona to věděla. Nešlo to přehlédnout. Se vším se na ni obraceli, zatímco Věra byla brána za cosi, co žije, ale k ničemu není. Miluji tě! Ujišťovala matka Věru, ta ovšem věděla své.

A Máňa? Ta ji brala jako něco co je nutné stále poučovat a upozorňovat na chyby. Jistě, Věra dělala chyby neustále, Máni se nedokonalosti netýkali, nevěděla co jsou. Ona nikdy neřekla něco špatně. Nikoho neurazila omylem. Uměla se bránit a prosadit se. Ostatní chybovali, Máňa ne.

Co vlastně byla pro svoji rodinu? Cítili k ní něco? Nebo jen její blízkost těžce přetrpěli?

Nezapomene na ten den, který probřečela, kvůli své rodině. Cítila se jen jako zbytečná přítěž. Dech se jí začal prohlubovat, utajovaná nenávisť se začala drát na povrch. Zhluboka se nadechla. Uklidni se! Miluje ji... Nikdy jí neublíží, postará se o ni...

Kdyby jí snad chtěl přeci jen ublížit, potrestá ho jako svoji rodinu. Ano, od nikoho si nenechá ublížit. Uklidnila se slibem a spokojeně se usmála. Přimáčkla se k mužskému tělu zavrtanému ve vyhřáté přikrývce, paže ji opět objala.